

Arrest

nr. 163 944 van 11 maart 2016
in de zaak RvV 185 637 / VIII

In zake: ██████████

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Alexander LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat ██████████, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2016 om 18u01 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens van 2 maart 2016, ter kennis gegeven op 3 maart 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2016 om 16.00 uur.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster heeft de Nigeriaanse nationaliteit. Ze heeft twee kinderen met een man van Liberiaanse nationaliteit. Op 24 februari 2016 schorst de Raad bij arrestnrs 162 699 en 162 711 de tenuitvoerlegging

van respectievelijk de beslissing van de verwerende partij van 29 september 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf- die op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend op 14 augustus 2015 ten behoeve van verzoekster, haar partner en hun kinderen- ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard en van de beslissing van de verwerende partij van 16 februari 2016 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering, getroffen ten aanzien van verzoeksters partner.

1.2. In het arrest nr. 162 711 van de Raad kan onder meer het volgende gelezen worden:

“Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij, samen met haar Nigeriaanse partner, twee kinderen heeft en dat het gezin steeds samen heeft gewoond.

Uit bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, niet wordt betwist.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.(...).

In casu wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“de partner, kinderen van betrokkene verblijven in België. Echter de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar eventueel een louter tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers zijn kinderen en partner kunnen zich begeven naar Liberia. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Liberia geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet waarop de verwerende partij zich baseert om te stellen dat de partner van de verzoekende partij en de kinderen haar kunnen volgen naar Liberia. Vooreerst blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de partner van de verzoekende partij de Nigeriaanse nationaliteit heeft. Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de kinderen eveneens de Nigeriaanse nationaliteit hebben. Dit laatste wordt door de verzoekende partij betwist, doch de Raad kan in deze stand van het geding enkel vaststellen dat de verzoekende partij geen stukken bijbrengt waaruit zou blijken dat de kinderen een andere nationaliteit hebben.

Zoals de verzoekende partij terecht voorhoudt in haar verzoekschrift heeft zij meermaals gewezen op het probleem van de verschillende nationaliteit maar ook op het verschil in religie. Zo blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij reeds op 28 mei 2013 dat zij en haar partner noch naar Liberia noch naar Nigeria kunnen. Behalve de gemengde nationaliteit haalt zij aan dat er een religieus probleem is bij terugkeer. Zij is moslim en haar partner christen. Op 3 juni 2013 zet zij ook uiteen dat een terugkeer naar Nigeria uitgesloten is daar zij en haar partner problemen heeft met mensensmokkelaars. In haar asielaanvraag van 25 september 2014 wijst zij ook op het probleem van het ebola-virus waarbij zij ook stelt dat niet van haar verwacht kan worden dat zij haar vrouw en kinderen naar een land brengt waar zo'n groot gezondheidsrisico heerst (“ze zouden naast andere problemen, hun gezondheid en leven riskeren omwille van deze ziekte”). Dit laatste herhaalt hij ook naar aanleiding van de betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten op 17 oktober 2014. Hij stelt dat hij niet kan terugkeren omdat zijn partner ernstige problemen zou hebben in Nigeria en dat zolang deze problemen niet opgelost zijn de kinderen hier het slachtoffer van zullen zijn. Hij haalt eveneens aan dat hij niet terug kan naar Liberia omwille van het Ebola-virus. Ook op 10 december 2014 herhaalde de verzoekende partij haar problemen naar aanleiding van een nieuwe asielaanvraag. Zo verklaarde zij “Dit is mijn echte verhaal. Ik probeer niet iets op te stellen dat past binnen de Conventie van Genève. Ik ben in België met mijn kinderen en partner. De situatie is heel complex voor mij. Ik kan niet teruggaan naar Liberia. Mijn partner en ik zijn niet getrouwd. Dit is nog een complicatie. Zij is christen, ik ben moslim. Haar cultuur en traditie is verschillend van de mijne. Het is onmogelijk om haar mee te nemen naar mijn land en ik kan ook niet naar Nigeria. Ze heeft daar ook problemen gekend. We hebben elkaar ontmoet in Turkije. De kinderen worden beschouwd als bastaarden, mijn partner haar familie zal ze niet aanvaarden. We kunnen ons familieleven niet beleven in Liberia en ook niet in Nigeria.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt aldus dat de verzoekende partij meermaals hinderpalen heeft aangevoerd voor het niet kunnen verderzetten van het familieleven in Liberia (en ook in Nigeria).

Nergens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verwerende partij deze elementen in haar afweging heeft meegenomen. Ten deze kan ze niet dienstig verwijzen naar de beslissingen genomen naar aanleiding van de asielaanvragen van de verzoekende partij daar deze enkel het asiel beoordelen. Zo werd wat betreft de verwijzing naar het risico op besmetting met het ebola-virus enkel geoordeeld dat dit buiten het wettelijk kader viel van de subsidiaire beschermingsstatus en dat wat betreft het argument dat de partner en kinderen niet naar Liberia kunnen dat zij niet gedwongen worden om haar naar Liberia te volgen, dat zij naar Nigeria kunnen.

In deze stand van het geding is de Raad van oordeel dat de verwerende partij geen grondige belangenafweging heeft doorgevoerd.

De Raad acht een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM prima facie aannemelijk”.

1.3. Op 29 februari 2016 wordt de hierboven vermelde beslissing van 29 september 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf- die op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend ten behoeve van verzoekster, haar partner en hun kinderen- ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard, ingetrokken. Deze beslissing wordt betekend op 3 maart 2016

1.4. Op 1 maart 2016 treft de verwerende partij een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf- die op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 14 augustus 2015 werd ingediend ten behoeve van verzoekster, haar partner en hun kinderen- ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt betekend op 3 maart 2016.

1.5. Op 2 maart 2016 treft de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens ten aanzien van verzoekster. Deze beslissing wordt betekend op 3 maart 2016. De verwerende partij plant een repatriëring van verzoekster en haar kinderen naar Nigeria op 9 maart 2016 om 21u 30, zonder haar Liberiaanse partner.

1.6. Gelet op de voormelde gegevens waarover de Raad op 9 maart 2016 rond 18 u beschikt alsook het verzoekschrift waarin geargumenteed wordt dat door de in punt 1.3. bedoelde beslissing verzoekster in het bezit diende gesteld te worden van een attest van immatriculatie gezien ze terugviel op een ontvankelijk verklaarde medische regularisatieaanvraag wat volgens verzoekster met zich meebrengt dat de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten uit het rechtsverkeer zijn verdwenen, wat volgens verzoekster maakt dat ze beschikt over een beroepstermijn van 10 dagen, verstuurt de Raad een beschikking op 9 maart 2016, waarbij partijen opgeroepen worden te verschijnen op de terechtzitting van 10 maart 2016 om 16u. In de beschikking wordt verwezen naar de toepassing van artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet. De Raad wenst net zoals op de terechtzitting opnieuw te benadrukken dat de verwerende partij zelfs in het geval van een zogenaamde beveiligde vlucht niet mag en kan negeren dat het geen beschikking betreft zoals bedoeld in artikel 39/82, §4, zevende lid van de Vreemdelingenwet, en zelfs niet een beschikking zoals bedoeld in artikel 39/82, §4, derde lid, van de Vreemdelingenwet. Het houdt in dat de verwerende partij niet kan en niet mag overgaan tot gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing dan nadat partijen zijn gehoord op de voorziene terechtzitting en de Raad besluit onderhavige vordering te verwerpen.

1.7. De voorziene repatriëring van verzoekster op 9 maart 2016 om 21u30 werd finaal door de verwerende partij afgelast weliswaar nadat de Raad op intensieve wijze heeft moeten aandringen om de wettelijke bepalingen terzake te respecteren. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de initieel weigerachtige en zelfs agressieve attitude van de verwerende partij in deze een betreurenswaardige houding betreft die een rechtstaat onwaardig is.

1.8. Uit het administratief dossier dat overhandigd wordt aan de Raad op 10 maart 2016 blijkt dat de verwerende partij op 9 maart 2016 ten aanzien van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13 septies) treft. Deze beslissing wordt op 9 maart 2016 om 21 u30 betekend.

1.9. Uit het administratief dossier dat overhandigd wordt aan de Raad op 10 maart 2016 blijkt tevens dat de verwerende partij op 9 maart 2016 ten aanzien van verzoekster partner een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13 septies) treft. Deze beslissing wordt op 9 maart 2016 om 10 u45 betekend.

2. Over het voorwerp van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Aan de verwerende partij werd ter terechtzitting gevraagd of ze de bestreden beslissing ingetrokken heeft of intrekt gelet op de in punt 1.8. bedoelde beslissing. De verwerende partij ontkent dit ter terechtzitting en stelt dat beide beslissingen naast mekaar blijven bestaan.

2.2. De in punt 1.8. bedoelde beslissing betreft nagenoeg dezelfde beslissing als de bestreden beslissing. Zij bevat nagenoeg dezelfde passages als de bestreden beslissing. Enkel figureren er

bijkomende motieven in het licht van artikel 8 EVRM. Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier waarin zich een nota bevindt die door B.E. van de dienst Permanentie op 9 maart 2016 om 22 uur 21 minuten werd opgesteld. Hierin kan gelezen worden *"Madame B. a décidé de ne pas laisser partir l'intéressée et ses 2 enfants. Ils devront être conduits à Caricole et une nouvelle 13 septies devra être établie avec la motivation de l'ancienne (pas de réécrou) à la demande de B.M. (instructions communiquées à V.H. et J.V. peu avant 22.00). Mme B. demande qu'il soit ajouté la motivation article 8 CEDH »*.

2.3. Hieruit kan afgeleid worden dat de verwerende partij de gang van zaken heeft aangewend om eenzelfde beslissing te treffen als de bestreden beslissing, doch beter gemotiveerd in het licht van artikel 8 EVRM. De Raad dient dan ook prima facie te concluderen dat de verwerende partij door het treffen van de in punt 1.8. bedoelde beslissing, de bestreden beslissing impliciet heeft ingetrokken.

2.4. De stelling van de verwerende partij ter terechtzitting dat de bestreden beslissing en de in punt 1.8. bedoelde beslissing naast mekaar kunnen bestaan net zoals bevelen om het grondgebied te verlaten naast elkaar kunnen bestaan gaat niet op, aangezien deze laatste beslissingen het sluitstuk vormen van ingediende aanvragen om verblijf, wat te dezen niet het geval is. De verwerende partij treft uit eigen beweging de in punt 1.8. bedoelde beslissing met de bedoeling een betere beslissing te treffen dan de bestreden beslissing. Dit wijst op een impliciete intrekking van de bestreden beslissing.

2.5. Er kan nog aan toegevoegd worden dat een procedure bij hoogdringendheid niet gebaat is met een uitspraak van de Raad over een beslissing die de verwerende partij een paar dagen later zelf aanpast via het treffen van een nieuwe beslissing *« avec la motivation de l'ancienne (...) »* met dit verschil *"qu'il soit ajouté la motivation article 8 CEDH »*.

2.6. De verzoekende partij is het ter terechtzitting eens met de zienswijze van de Raad.

2.7. Aangezien de bestreden beslissing als impliciet ingetrokken dient beschouwd te worden heeft onderhavige vordering geen voorwerp meer en dient ze als doelloos beschouwd te worden.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. L. JANS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

M. EKKA